

Ζωγράφου ἐν Χασανίῳ ὑπὸ τῶν Ἀλ. Χαλβατζῆ, Γεωργίου Δράκου, Θωμᾶ, Γκόβαρη Παναγ. Δόσκου καὶ Νικολ. Σκούρτη λήστευσις ἐκδικάζεται σήμερον.

Εἰσαγγελεύει ὁ κ. Καρύδας. Συνήγορος τῶν τεσσάρων πρώτων ὁ κ. Μπουφίδης. Τοῦ τελευταίου οἱ κύριοι Ρ. Χοϊδᾶς καὶ Παπαλεξανδρῆς.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ζωηροτάτην ἀποστροφὴν τοῦ κ. Χοϊδᾶ πρὸς τὸν συνήγορον τῶν τεσσάρων πρώτων κατηγορουμένων ὧν φουστανελλοφόρων, τοῦ Ἡλ. Χαλβατζῆ, μόλις εἰκόσαετοῦς, μὲ φυσιογνωμίαν αἰγυπτιακὴν, ἀντιπαθητικὴν μᾶλλον τῶν ἄλλων μὲ βλέμματα ὑπουλα καὶ πονηρὰς φυσιογνωμίας διανοηζομένη καὶ μὲ ὀλίγην ποίησιν, ἀποστροφή, ἥτις συνδιαζομένη καὶ μὲ τὴν ἀγαθοτάτην τοῦ Σκούρτη φυσιογνωμίαν κινεῖ ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν συμπάθειάν μας ἥτις εὐχόμεθα νὰ μὴ διαψευσθῇ ἐκ τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας.

ΤΑ ΕΝ ΚΡΗΤΗΙ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Χανίων ἀπὸ 8 Ὀκτωβρίου.

Ἐν καιρῷ ἀνεκοίνωσα ὑμῖν ὅτι ἀναφορὰι χαλκευθεῖσαι εἰς τὰ καταγώγια τῶν διοικητικῶν μεγάρων εἶχον τεθῆ εἰς κυκλοφορίαν πρὸς συλλογὴν ὑπογραφῶν ὑπὲρ τοῦ πασσαῦ. Γινώσκετε ἤδη ὅποιον τέλος ἔλαβον, ὅτι ἐματαιώθησαν. Σήμερον μανθάνω περιέργους τινας λεπτομερείας περὶ τῶν μέσων τὰ ὅποια τὰ νυνιόσπαστα τοῦ Φωτιάδου ἔθετον εἰς ἐνέργειαν ὅπως ἀγρεύσωσιν ὑπογραφάς. Μεταβαίνοντες παρ' ἐκάστῳ δημάρχῳ οἱ περιάγοντες αὐτάς, ἐπαρχοὶ, ἀξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς, διοικητικοὶ ἀστυνόμοι, ὅλοι οὗτοι ἐγκαπετάνιοι ἔλεγον: «Τί διοικητὴν θέλετε, χριστιανὸν ἢ τοῦρκον;» — «Χριστιανόν», ἀπῆντων φυσικῶ τῷ λόγῳ οἱ δὴ μαρχοι. — «Αἶ, τότε υπογράψετε ἐδῶ, διότι οἱ τοῦρκοι ἐνε-

γουν νὰ φέρουν τοῦρκον». Καὶ οὕτω κατῴρθωσαν νὰ ἀποσπάσωσι τὰς ὑπογραφὰς ἀπλοϊκῶν τινῶν δημάρχων, μόλις γινωσκόντων νὰ γράψωσι τὰ ὀνόματά των. Ἀλλ' ἤδη ὅτε ἐγνώσθη τὸ περιεχόμενον αὐτῶν, οἱ καλῇ τῇ πίστει ὑπογράψαντες ἐξεμάνησαν, πέντε δὲ, οἱ τῆς Κισσάμου, μετέβησαν προχθὲς παρὰ τῷ πασσαῦ καὶ ἀπήτησαν νὰ τοῖς δώσῃ τὰς ἀναφοράς νὰ τὰς σχίσωσι. Ὁ Φωτιάδης τοῖς εἶπε ὅτι τὰς ἔπεμψεν εἰς τὸν ἐπαρχον διὰ νὰ τὰς σχίσῃ ἐνώπιόν των, ἄγνωστον ὅμως, ἂν τοῖς εἶπε ἀλήθειαν ἢ ψεύματα.

Ἐν τῇ πρακτικῇ, ὅπερ οἱ ἐν Ρεθύμνῃ συνελθόντες ὑπέγραψαν καὶ δι' οὗ ἀπεφαίνοντο οὐδὲν εὐχарιστήριον νὰ δοθῇ εἰς τὸν Φωτιάδην ὑπὸ τοῦ λαοῦ τῆς Κρήτης, ἐσημειοῦτο ὅτι ὁ πασσαῦς μας ἔδειξεν εὐγενεῖς διαθέσεις ὑπὲρ τῆς Κρήτης, δὲν τῷ δίδεται ὅμως εὐχарιστήριον διότι πᾶσα ἔκφρασις εὐαρεσκείας πρὸς οἷον δῆποτε δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μὴ προσκρούσῃ εἰς γενικὰ πολιτικὰ συμφέροντα τοῦ τόπου. Ὡς παρατηρεῖ τις ἡ ἐξεγερθεῖσα ἐν Κρήτῃ ἀγανάκτησις δὲν ἀπέβλεπε πᾶσι τὸ μούτρον τοῦ πασσαῦ—θὰ ἦτο μεγάλη τιμὴ δι' αὐτὸν ἂν τὸν ἐσυλλογίζοντο— ἡ προκληθεῖσα ἀντίδρασις ἔτεινε νὰ ἀποκρούσῃ ὅσον τὸ δυνατόν ἐπισήμως πᾶσαν ἰδέαν ὅτι ἡ Κρήτη μένει εὐχарιστημένη ὑπὸ τὴν παρούσαν πολιτικὴν κατὰστασιν, διότι τοιοῦτόν τι ἐλέγετο εἰς τὰ ὑπὲρ τοῦ Φωτιάδου εὐχарιστήρια. Κατωρθώθη ὁ σκοπὸς οὗτος, ἀλλ' ἐν τοῖς κόλποις τῆς ἐπιτροπῆς παρεισέφρησαν καὶ δύο ζιζάνια, τὰ ὅποια ὁ Φωτιάδης διὰ ποικίλων τρόπων ἔχει καθυποχρεώσει ταῦτα λοιπὸν ἀφοῦ ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποχωρήσωσιν εἰς τὰ σπουδαιότερα ζητήματα, ἐξελιπάρησαν ὑπὲρ τοῦ αὐθέντου των ὡς ἐλεημοσύνην τὴν εἰς τὸ πρακτικὸν ἀναφερομένην περὶ τοῦ Φωτιάδου φράσιν. Καὶ τόσον τιποτέριο ἔθεωρήθη τοῦτο, ὥστε ἄνδρες ἐν τῇ ἐπιτροπῇ ἀδιάλλακτοι τοῦ πασσαῦ ἔχρηστοι, ὧν τὰ ἀγνὰ πατριωτικὰ αἰσθήματα οὐδ' ὑπὸ τὴν ἐλαχίστην ἀμφιβολίαν δύνανται νὰ τεθῶσιν μετ' ἐπιπολαιότητος ἀληθοῦς ἔθηκαν τὴν ὑπογραφὴν των ὑπὸ τὴν ὁμο-

23

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

23

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

Μετάφρασις Δ. Κακλαμάρου.

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 588)

Μεταξὺ τῆς δεσποινίδος δ' Ἀνκουρτ καὶ τῆς Κακάς ὁ πόλεμος ἦτο ἀκατάπαυστος καὶ δεινός. Μίαν ἡμέραν, ἡ Σοφία ἐπανερχομένη ἐκ τοῦ διαλεκτηρίου, ἔφθασεν εἰς τὴν αὐλὴν κρατοῦσα εἰς χεῖρας σάκκον σοκολάτας. Ἐδῶκεν εἰς ὅλας τὰς συμμαθητρίδας τῆς καὶ, πλησιάζουσα τὴν Ἀθηναΐδα εὐγενῶς, τῆς ἔδωκεν τὸν σάκκον λέγουσα: «Θέλεις; ἔμπορεῖς νὰ φᾶς! δὲν εἶναι ἀπὸ τῆς δικῆς σας, εἶναι ἀπὸ τοῦ Μαρκῆ!»

Ἡ μικρὰ Μουλινὲ ἔγινε πελιδνὴ ἐκ λύσεως καὶ ἀρπάξουσα

τὸν σάκκον τὸν ἔριψεν ἐπὶ τινος παραθύρου, τοῦ ὁποίου τὸ γυάλι ἐπεσεν εἰς τεμάχια θορυβῶδῶς ἐπὶ τῆς ἄμμου. Πιάσιμο ἐπηκολούθησε, κατὰ τὸ ὅποιον ἡ Ἀθηναΐς, σπρωχθεῖσα ὀρηκτικῶς, ἔκοψε τὸ χεῖρ τῆς εἰς τεμάχιον γυαλίου τὸ ὅποιον εἶχε μείνει εἰς τὸ παράθυρον. Ἡ ὀρμὴ τοῦ θυμοῦ τῆς, ὁ φόβος εἰς τὴν θέαν τοῦ αἵματος, ἔκαμαν τὴν δεσποινίδα Μουλινὲ νὰ λιποθυμήσῃ. Παρασυρθεῖσα ἀπὸ τὸν τόσῳ εὐμετάβλητον χαρακτηρῇ τῆς, ἡ Σοφία ἔλαβε τὴν Ἀθηναΐδα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, καὶ ἐβοήθησε νὰ τὴν φέρουν εἰς τὸ νοσοκομεῖον, κλαίουσα καὶ ἀπηλπισμένη διότι αὕτη ἦτο ἡ αἰτία ὅλου τοῦ κακοῦ.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης ἡ σκηνὴ ἤλλαξεν. Ἡ Ἀθηναΐς ἀναφανδόν, ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῇς τῶν θυγατέρων τῶν ἀστῶν, καὶ τὸ σχολεῖον διηρέθη εἰς δύο στρατόπεδα· αἱ ἀριστοκραταὶ ἀφ' ἑνός, αἱ πλούσιαι ἀφ' ἑτέρου. Τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἐμεγάλωναν, καὶ αἱ φιλονεικίαι των εἶχον ἤδη λάβει ὄψιν ἐχέμυθον καὶ ὑπουλον, ὑπενθυμίζουσαι τὰς φιλονεικίας τῶν μεγάλων. Δὲν ἐπιδάνοντο πλέον χέρια μὲ χέρια, ἀλλὰ ἐκτυπῶντο σκληρότερον διὰ τῶν λόγων.

Ἡ Κλαίρη ὑπερήφανος καὶ περιφρονητικὴ, δὲν ἐλάμβανε μέρος εἰς τίποτε ἀπ' αὐτά. Καὶ ἐν τούτοις δὲν ἐμισεῖτο ὀλιγώτερον. Μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Ἀθηναΐδος, ὑπῆρχε σιωπηρὰ πάλη. Ἡ δεσποινὶς Μουλινὲ ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ ἀντίπαλος τῆς δεσποινίδος Μπωλιὲ, καὶ ἀληθῶς αἱ δύο ἀνταγωνίστρια ἦσαν τῆς αὐτῆς δυσάμεως.

λογίαν ἐκείνων, χωρίς νά τήν συμμερίζωνται, παραφερθέντες ὑπό τῆς χαρᾶς ὅτι ἐπέτυχαν νά ἐξουδετερώσωσι τὰ δόλια σχέδια τοῦ Φωτιάδου. Καί πράγματι ἡ ὑπὲρ τοῦ Φωτιάδου φράσις ἐκείνη κατ' οὐσίαν οὐδεμίαν ἄλλην ἔχει ἔννοιαν ἢ ὅτι ἅπασαν τήν εὐθύνην τῆς κακῆς ἐν Κρήτῃ καταστάσεως ἐπιρρίπτει εἰς τήν κακοβουλίαν μόνης τῆς Πύλης, ἀπαλλάττουσα τὸν Φωτιάδην. Ἀλλά τοῦτο εἶνε ψεῦδος, καί πάντοτε μένει ἀναμφισβήτητον ὅτι ὁ κ. Φωτιάδης κατεδέχθη ἀντὶ 300 λιρῶν κατὰ μῆνα νά προσφέρῃ ἑαυτὸν ὡς ὄργανον εἰς τὴν ὑποουλιαν τυραννίαν, τὴν ὁποίαν ὑπερέτησεν ὡς ὁ μᾶλλον ἀφωσιωμένος δούλος. Τὸν Φωτιάδην ἡμεῖς πάντοτε τὸν ἐκρίναμεν ἐκ τῶν πράξεών του, τὰς ὁποίας ἐβλέπομεν κατὰ βάθος ἐξεταζόμενος πιθανὸν νά εἶχεν εὐγενεῖς διαθέσεις ἀλλὰ τόσον βαθεῖα ἦσαν αὐταὶ καταπλακωμένα, ὥστε δὲν κατώρθωσαν αἱ δυστυχεῖς ποτε νά ἐκχωθῶσι. Καί ἔμειναν πάντοτε νεκραί.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶπεν ἄλλοτε ὁ Οἰκονόμου ἐν τῇ Βουλῇ ὅτι «τὰ χωριὰ τοῦλα παίρνουν δρόμον», τοῦτο σήμερον ἐφαρμόζεται καὶ διὰ τὴν Πειραιᾶ ὅστις εἰς τὸ θεατρικὸν ζήτημα σὰς ὑπερέτησε, κυρίαι καὶ κύριοι μεμψίμοιροι Ἀθηναῖοι, οἱ ὁποῖοι θέλοντες νά καταφερθῇτε κατὰ τῆς γείτονος ἐργατικῆς πόλεως, εἰς ὅλα τὴν εὐρίσκετε τελείαν, εἰς χρῆμα καὶ εἰς πᾶσαν ἐπιχτήν πρόδον, μόνον λέγετε, καλαισθησίας στερεῖται «δὲν ἔχει, ἀδελφε, οὗτ' ἓνα θέατρο». Καί νομίζετε ὅτι δι' αὐτὸ τὸ θέατρον περὶ οὗ θὰ σὰς ἐμιλήσωμεν ἐχρεώσθησαν δήμαρχοι παρελθόντες καὶ ὑφιστάμενοι, ἡ δημοτικὰ συμβούλια καὶ διαβούλια; Τίποτε ἐξ ὧν αὐτῶν. Ἀρκεῖ νά σὰς εἰπώμεν ὅτι ὁ νοικοκύρης Μουτζόπουλος ἐφήφιζε καὶ ἐσχδιαγράφει ἀνέγερσιν μεγαλοπρεποῦς Δημοτικοῦ Θεάτρου ἐπιζητῶν πραγματοποιήσιν δανείου διακοσίων χιλιάδων δρ.

δι' οὗ ἤθελεν ἐπιβαρυνθῇ ὁ ἄνθρωπος, καὶ ὁ κατ' αὐτοὺς ξυπόλυτος Σκυλίσσης ἐν διαστήματι τῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς εἰς τὴν δ. ἀρχὴν ἀνόδου του, εἰς ὅσας ὁ θεὸς ἔκτισε τὸν κόσμον, ἐκθέτει εἰς μειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὴν ἀνέγερσιν Θεάτρου ὅπερ ὑπόσχεται ν' ἀποπερατώσῃ ἀνευ δανείου. Ὁ περὶ θεάτρου σάλος τοῦ διαπληκτισμοῦ καὶ τῶν διχογνωμιῶν ἀπασχολεῖ τὴν Ἀθηναϊκὴν δημοσιογραφίαν πρὸ ἐτῶν καὶ τὸ ἐν Πειραιεὶ ἰδρύεται ἡσύχως, χωρίς νά προηγηθῇ ὁ ἐλάχιστος θόρυβος. Ὁ Ἀλεξιάδης χρηματολογεῖ 40,000 δραχμῶν Πειραιῶν κατὰ πᾶσαν θερινὴν περίοδον καὶ ὅχι μόνον περὶ χειμερινοῦ δὲν σκέπτεται, ἀλλὰ καὶ αὐτὰς τὰς προκατακλυσμαϊκὰς ρακώδεις σκηνὰς τοῦ θερινοῦ του δὲν ἤθέλησε ν' ἀντικαταστήσῃ. Οἱ δὲ περὶ τὰς χρηματικὰς κυθείας τυρβάζοντες καὶ ἐν ληστρικοῖς παιγνιδίοις τὸ πᾶν διακινδυνεύοντες ὁμογενεῖς μας, βαρέως δυνασχετοῦσιν ἐπὶ τῇ ἑλλείψει θεάτρου, καὶ ἐν τούτοις ὅχι μόνον ὑπὸ ἐμπορικὴν ἐποψὴν διαστάζουσι νά ἀφιερῶσωσι μερικὰς χιλιάδας δραχμῶν εἰς ἐν κτίριον διὰ θέατρον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγοράν ἐνός θεωρείου ἐπιεικῶς τὴν ἀποφασίζουσιν!

Ἐπρεπε ὁμως κατὰ καλὴν τύχην τοῦ Πειραιῶς νά εὐρεθῇ εἰς ἐνθερμος λάτρης τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς, ὁ κ. Μπίστης, νέος φιλότιμος καὶ προοδευτικώτατος ἐξ οὗ πολλὰ ἀνεπιφυλάκτως δυνάμεθα νά ἐλπίσωμεν, ὡς διευθυντὴς κάλλιστα κατηρτισμένου εἰκοσαμελοῦς σχεδὸν θιάσου, καὶ ὁ κ. Καμπανάκης, ἀνὴρ ἀκούσης καλαισθησίας καὶ φιλοπρόδοτος, ἵνα ἐπιχειρήσωσι τὴν ἱδρυσιν τοῦ ἐν Πειραιεὶ χειμερινοῦ θεάτρου ὑπὸ τῶσας καὶ τῶσας ἀπελπιστικὰς περιστάσεις τῆς ἀναισθητοῦ κοινωνικῆς μας καταστάσεως καὶ τῆς ἀπογοητευτικῆς ὑπὸ καλλιτεχνικὴν ἐποψὴν καταπτώσεως. Διότι ἄμα ὡς διατυμπανισθῇ ἡ ἐγκατάστασις θιάσου γαλλικοῦ, ἰταλικοῦ, ξένου ἐν γένει, καὶ γενικώτερον ξετραχηλιμένου, ἵνα ἐμιλήσωμεν σαφέστερον, οἱ φιλόμοιροι πολῖται τυφλῶς καὶ ἀθρόοι σπεύδουσι νά προσέλθωσιν. Θέλομεν τοὺς ἑλληνας ἡθο-

Ἄνθρωπος. Ὁ πατὴρ Μουλινὲ ἤρχισε νά συνάξῃ κολοσσιαίαν περιουσίαν. Δι' αὐτοῦ ἔχοντο ὅτι εἶχεν ἐφεύρει τρόπον νά κατασκευάζῃ βανίλλιαν μὲ γαϊάνθρακας καὶ ὅτι εἰς τὴν σοκολάτα του ἀντεκατέστητε τὸ κακάο μὲ καθουρδισμένα ἀμύγδαλα. Ἡ χημικὴ δ' αὕτη ἐφεύρεσις τοῦ ἔδιδε κατ' ἔτος μεγάλας ὠφελείας. Καὶ ἐν τῷ παρισινῷ κόσμῳ ἤρχισαν νά λογαριάζουν τὸν βιομήχανον ὡς οἰκονομολογικὴν ἱκανότητα. Διωρίσθη καὶ ἐμποροδίκης, οἱ φίλοι του δὲ ὅταν ὠμίλουν περὶ αὐτοῦ, ὤψωνον σοβαρῶς τὴν κεφαλὴν λέγοντες. Εἶναι πολὺ δυνατὸς ἄνθρωπος.

Ὁ Μουλινὲ πρόσχαρος καὶ θαρρετὴς, ἔλεγεν εὐχαρίστως ὁμιλῶν περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του. Ὁ πατέρας τὸν ἔχει τὸ σπῆρο. Πολὺ χυδαῖος, ἀλλ' ὅχι κακός. Δυνάμενος νά προσφέρῃ μίαν ἐκδούλευσιν, ὅταν εἶχε συμφέρον νά τὸ κάμῃ. Ἐπιθυμῶν πολὺ νά ἐπεκτείνῃ τὸν κύκλον τῶν σχέσεών του καὶ νά ἐκκαθαρίσῃ τὸν κύκλον τῶν φίλων του, κυττάζων πάντοτε πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ ποτὲ πρὸς τὰ κάτω. Τοιοῦτοτρόπως κατώρθωσε νά προχωρῇ πάντοτε ἀναβαίνων.

Μίαν ἡμέραν ἦλθεν εἰς τὸ Σακρεκέρ μ' ἐν ὥραϊον λαντῶ, συρμένον ἀπὸ δύο ἵππους, προσεκάλεσε τὴν κόρην του εἰς τὸ διαλεκτήριον, τὴν ἐπῆρε μαζῇ του καὶ ἡ Ἀθηναῖς δὲν ἐπανῆλθε πλέον εἰς τὸ σχολεῖον. Ἦτο τότε δεκαεὶς ἐτῶν. Αἱ συμμαθήτριά της τὴν συνήντησαν τὴν κυριακὴν εἰς τὸ Δάσος ἐντὸς τῆς ὥραϊας ἀμάξης τοῦ πατρὸς της. Καὶ μακρόθεν ταῖς ἐμειδία, ἀναγνωρίζοντα αὐτὰς μετὰ σπουδῆς, ὥσαν νά

ἐπλήρωνεν ὅλα τῆς τὰ ὄνειρα ὁ ἐκ τῶσφ ὥραϊας ἀμάξης χαιρετισμὸς πρὸς τὰς συμμαθητρίδας της.

Ὁλίγους μῆνας μετὰ ταῦτα ἡ Σοφία καὶ ἡ Κλαίρη ἐπανῆλθον ἐπίσης εἰς τὰς οἰκογενείας των, καὶ ὁ πόλεμος ἔπαυσεν, ἐλλείψει ἀντιπάλων.

Ἐν τούτοις τὸ μῖσος εἶχε ζωηρὸν διατηρηθῇ ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς δεσποινίδος Μουλινέ. Ἦκολούθει μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τὰς ἐχθράς της. Εἰς τὴν ὄψιν, ἐκ τοῦ θεωρείου τῆς δευτέρας σειρᾶς, τὸ ὁποῖον μετὰ δυσκολίας πολλῆς εἶχεν ἀποφασίσει νά ἐνοικιάσῃ ὁ πατὴρ της, ἔβλεπε μὲ λύσαν τὰς δεσποινίδας δ' Ἀνκούρ καὶ Μπωλιέ νά κάθηνται εἰς τὴν πρώτην σειρὰν ἐντὸς θεωρείου μετὰ δύο στήλων. Κατὰ τὰ διαλείμματα τὸ θεωρεῖον τῶν ἐπληροῦτο ἀπὸ κομποῦς κυρίους. Εἰς τὸ θεωρεῖον τοῦ πρώτου πατώματος συνωμίλουν, ἐτραγάνιζον κομφῆτα. Εἰς τοῦ Μουλινέ κανεῖς: τὸ κενὸν καὶ ἡ σιωπὴ.

Ἡ Ἀθηναῖς ἐσκέπτετο: Χωρὶς ἄλλο κάποιος μετὰ τῶν ἐπισκεπτῶν θὰ ζητήσῃ τὴν Κλαίρην καὶ θὰ τὴν πάρῃ. — Ἡ καλλονὴ τῆς δεσποινίδος Μπωλιέ ἦτο θελκτικὴ. Ἦτο ἐξόχως λευκὴ. Καὶ ὅταν παρουσιάζετο πού μὲ ροδόχρουν γτεκοιλτὲ φόρεμα διήγειρεν ἐνθουσιασμόν.

Ἡ Σοφία ἐνομφεύθη πρώτη. Ὁ βαρὼνος Πρεφὸν τὴν ἐζήτησε καὶ ὁ γάμος ἐγένετο ἐν μεγάλῃ πομπῇ. Ἦτο μεγαλοπρεπὴς ἐορτὴ, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ δεσποινὶς Μουλινέ δὲν προσεκληθῇ.

(ἀκολουθεῖ)